

לה א מיי פ"ח מה"ל
זכיה הלכה די סמנ
עשין פכ טוש"ע ח"מ ס'
גר טעף צ:
לו ב מיי פ"ב מה"ל
גירושין הלכה יב סמנ
עשין נ טוש"ע אה"ע ס'
קמא סעי' נז:
לו ג מיי פ"ח מה"ל זכיה
הלכה צ סמנ עשין פכ
טוש"ע ח"מ ס' גר ס"א:

מוסף תוספות

א. ולא כתב לה על תנאי
אם מתו. רש"י ג"מ סו.
ב. [ד]אם לא התנה
בשעת נתינת תנאי שלה
אינו כלום ואפילו אמרה
קודם לכן. רש"י שם.
ג. עיי בתוס' הלא"ש שמי'
קושטא זו ולא קשה מידו,
דמטיק התם אליבא
דהלכתא כרבה ורובא דלית
לחור דרב הונא, וכן שמואל
לית ליה מראתקין בניטא
דשכ"מ אם ימות יהא כן גט
וקיי פיר"ת לא כתבוהי כו'.
ד. שאם אינו חל מחייב
לא יחול לאחר מיתה.
רש"י. ה. ואע"פ שחור
ומת מאותו חולי מחייב
כיון שעמד נבטלה
מתנתו. רש"י. ו. דרב
הונא אמתניתין אמרה
למלתא וכו'. רש"י.

פסקי רי"ד

ידן לאפקי מדרי' יוסי
דאמר זמנו של שטר
מוכיח עליו: מתני' הוי
זה גיטך מהיום אם מתו
מחולי זה ועמד והלך
בשוק וחלה ומת אומדן
אוהו אם מחמת חולי
הראשון מת הרי זה גט
ואם לאו אינו גט: אמר רב
הונא גיטו כמתנתו מה
מתנתו אם עמד חורר אף
גיטו אם עמד חורר. פ'
מתנתו דש"מ אע"ג
דסתמא קא יהיב ולא פירש
אם מתו עם עמד מחולי
מתנתו בטלה דאנן סהוי
דלא נתן אלא מחמת מיתה
לא אם יבריא אף גיטו נתיב
אע"ג דיהיב לה בחסתמא
ולא פ"י אם מתו עם עמד
חורר שלא נתן לה אלא
ע"ד מיתה לא ע"ד שיבריא

אי א"ר יוסי בעל פה. אם מצטל צדכורו הוכחת זמן השטר כיון
שאין כתוב בו מהיום: **לרבא פשיטא** ליה. מכאן קשה
על רשב"ס דפי' ציש נוחלין (ב"ב קל). גבי צעי מיינה רבא מרז נחמן
צהקנאה מהו פי' אם מועיל הקנאה כמו מהיום א"ל צהקנאה אינו
כר"ך ופי' רשב"ס היינו ללא כר' יוסי
והכל משמע דקבר רבא כר' יוסי
ואור"י דהתם מיידי צאין כתוב זמן
צשטר ומתוקם כר' יוסי:
אמר רב הונא גיטו כמתנתו מה
מתנתו בו. פרש"י ור"ת

אי א"ר יוסי בעל פה אי לא אמר וכו' מספקא
ליה והתנן (ה"ז גיטך אם לא באתי מכאן ועד
י"ב חדש ומת בתוך י"ב חדש אינו גט ותני
עלה ר' רבותינו התירוה להנישא ואמר' מאן
רבותינו אמר רב יהודה אמר שמואל בי
דינא דשרו מישהא וסברי לה כר' יוסי דאמר
זמנו של שטר מוכיח עליו אלא מספקא ליה
אי הלכה כר' יוסי בעל פה או אין הלכה
וכי מספקא ליה והאמר רבא ה"ז גיטך אם
מתי ושאיני מת ה"ז גט כשאמות ולאחר
מיתה אין זה גט היכי דמי אילימא דאמר לה
מהיום ורבנן צריכא למימר והתנן מהיום
אם מתי ה"ז גט ואלא לאו דלא אמר לה
מהיום ור' יוסי ש"מ הלכה כר' יוסי לרבא
פשיטא ליה לרב הונא מספקא ליה ואב"א
לעולם דאמר לה מהיום ורבנן והני לישני
איצטריכי ליה שאני מת כאם מתי דמי
כשאמות כלאחר מיתה דמי ואיכא דמתני
לה אסיפא זה גיטך לאחר מיתה לא אמר
כלום אמר רב הונא ולדברי ר' יוסי חולצת
פשיטא מרסיפא לרבנן חולצת רישא נמי
לר' יוסי חולצת מהו דתימא רבי יוסי בהא
כרבי ס"ל דאמר גיטא מעליא הוי וחליצה
נמי לא תיבעי קמ"ל דלא רבי סבר לה כר'
יוסי ולא ר' יוסי סבר לה כרבי רבי לא סבר
לה כרבי יוסי דקתני כזה גט למעוטי דרבי
יוסי ור' יוסי לא סבר לה כרבי דקתני כזה
גט למעוטי דרבי רבי מאי היא ר' דתניא מהיום
ולאחר מיתה גט ואינו גט דברי חכמים רבי
אומר כזה גט רבי יוסי מאי היא דתנן בכתבו
ותנו גט לאשתי אם לא באתי מיכן ועד י"ב
חדש כתבוהו בתוך י"ב חדש ונתנו לאחר
י"ב חדש אינו גט ר' יוסי אומר כזה גט: זה
גיטך מהיום אם מתי מחולי זה ועמד והלך
בשוק כו': אמר רב הונא גיטו כמתנתו מה
מתנתו אם עמד חורר אף גיטו אם עמד
חורר ומה גיטו אע"ג דלא פריש כיון
דאמר כתובו אע"ג דלא אמר תנו אף
מתנתו כיון דאמר תנו אע"ג דלא קנו
מיניה תנן זה גיטך מהיום אם מתי מחולי
זה ועמד והלך בשוק וחלה ומת אומדים
אותו אם מחמת חולי הראשון מת ה"ז גט
אם לאו אינו גט וא"א אם עמד חורר למה לי
אומדנא הרי עמד אמר מר בריה דרב יוסף
משמיה דרבא שניתק מחולי לחולי והא
עמד קתני עמד מחולי זה ונפל לחולי אחר
והא הלך בשוק קתני הלך על משענתו
והא

צעל פה. כגון גבי גט שכתב כהלכתו וכשמוסרו לה אומר זה
גיטך אם מתי הלך לא דמי לשטר שכיון שכתב התנאי אצל הזמן
צשטר איכא למימר דזמן מוכיח דמהיום קאמר אצל על פה דלמא
כי מסריה ניהלה הדך ציה מזמנן דשטרא ומסריה ניהלה ע"מ לאחר
מיתה הואיל ולא אמר מהיום:
אינו גט. דהא לא שוייה גט עד י"ב
חדש והו"ל גט לאחר מיתה: **צי דינא**
דשרו משפח. ר' יהודה נשיאה שהתיר
שמן של עובדי כוכבים צמסקת
ע"ז (דף לז). **אם מהי ושאני**
מת. איה משמי לשונות הללו
לשון תנאי הם: **כשאמות.** משמע
לכשאמות יהא גט: **לריבא למימר.**
הא צהדיח תנן לה צמתני מהיום
אם מתי ה"ז גט: **ור' יוסי.** ואשמעינן
רבא דצעל פה נמי אמרה ר' יוסי
והלכתא כותיה: **דמסני לה.** לרזב
הונא דלעיל: **ולדברי ר' יוסי.** דלמא
כי לא אמר מהיום כמאן דלמא מהיום
דמי: **חולצת.** דזמן השטר הו"ל
כמהיום וכי מסריה ניהליה ואמר זה
גיטך לאחר מיתה מספקא לן אי
תנאה הוא אי חורה הוא: **מרסיפא.**
כי אמר מהיום ולאחר מיתה תנא
מתני' חולצת לרבנן מכלל דלאחר
מיתה לר' יוסי נמי חולצת דהא לרבי
יוסי כמהיום ולאחר מיתה דמי ור'
יוסי ורבנן לא איפלוגו אלא צהא
לחודה דלר' יוסי צלאו מהיום כמהיום
ולרבנן יש חילוק: **כרבי ס"ל דלמא**
לקמן גט הוא ופליג אדרבנן וקסבר
תנאה הוא והואיל ואשכחן לרבי פליגי
אינא ר' יוסי נמי פליגי דהא צשמעינן
ליה דמיקל צתנאי: **דקסני כזה גט.**
צמילתיה דרבי: **למעוטי דר' יוסי.**
היכא דלא אמר מהיום לכיון דקתני
כזה משמע דכי האי גוונא הוא דמכשר
אצל צלאו מהיום פסול: **דקסני כזה**
גט. ר' יוסי גבי תנאי לקמן (עו):
ועל כרחיך למעוטי תנאי ולא אשכחן
דלמעוטיה אי לאו הא דמהיום ולאחר
מיתה ולאצמעינן דאע"ג דגבי מתנה
כשר התם הוא דהכי קאמר ליה
גופא מהיום ופירי לאחר מיתה אצל
צגט כיון דלאו לשון תנאי הוא הויא
ליה ספק תנאה ספק חורה: (ו) **רבי**
יוסי מאי היא. היכא קתני כזה גט:
ר' יוסי אומר כזה גט. מדהוה ליה
למימר אס לא צבתי כתבו ותנו ואמר
כתבו ותנו אס לא צבתי ה"ק כתבו
עכשו ותנו אס לא צבתי: (ז) **והלך**
גרסינן: גיטו. דשכ"מ כמתנתו:
מה מסתו. אמרינן צצ"צ (דף קנא):
אס עמד חורר: **אף גיטו אס עמד**
חורר. ולא מיבעיא היכא דאמר אס
מתי דהא לא מת אלא אפילו לא אמר
אס מתי אלא יהב לה גט סתמא אס
עמד חורר דמסתמא אדעתא דמיתה
יהב לה והא לא מת: **אע"ג דלא אמר**
סנו. דכתבן צהאומר התקבל (לעיל סה):

רבי שמעון שזורי אומר
על גז דלא אמר תנו אדעתא
למיתב קאמר: **הרי עמד.**
וצטל הגט מאליו: **שניקא**
מחולי לחולי. ואין זו עמידה
אלא אס כן צא לכלל שעה אחת.
על המשענתו. נשען
רבי שמעון שזורי אומר
על גז דלא אמר תנו אדעתא
למיתב קאמר: **הרי עמד.**
וצטל הגט מאליו: **שניקא**
מחולי לחולי. ואין זו עמידה
אלא אס כן צא לכלל שעה אחת.
על המשענתו. נשען

על מקלו ולעולם חולה הוא. והא דנקט הלך לאו אומדנא
לפי' רש"י פריך מכ"ש לכיון דאמרת דאס עמד חורר אף כשנתן
קמס כ"ש דהיכי דפירש מהיום אס מת ולפי' ר"ת פריך צפשיטות:
והא

(א) כתובות צ: [לקמן עו:
ע"ז לז]. (ב) כתובות צ:
לקמן עו: [ע"ז לו]. חוספחא
פ"ה. (ג) חוספחא פ"ה
ע"ש קדושין גט: [לקמן
עד:]. (ד) לקמן עו:
(ה) לעיל סו. (ו) י"א רבי
מאן. (ז) שייך למתני,
(ח) שייך לדף עג.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה על משענתו
וכי והוא אמר אם מתי
מחולי זה:

מוסף רש"י

הרי זה גיטך אם לא
באתי כו' אינו גט. ואס
אין לו צנים זקוקה ליכס
(כתובות ב.) לכיון דלא
לאמר מעשיו, משמע לאחר
י"ב חדש יהא גט, והכי מת
צתון התנן ולמיהא ליכס
(לקמן עו): דהא לא אמר
ציהא גט אלא עד י"ב
חדש, והוא ככר מת ואינו
יכול לגרס חוקקה ליכס אס
אין לו כן, אלא אי אמר
מעשיו יהא גט אס לא
צבתי עד י"ב חדש ומת
צתון קך הכי זה גט ואינה
זקוקה ליכס (ע"ז לז).
התירוה
להנישא. צלא מליגה
להיא דלס לא צבתי
(כתובות ב.) דלף על גז
דלא אמר מעשיו, כמאן
דלמא מעשיו דמתי,
דמסתמא מעשיו קאמר
לה (לקמן עו). בי דינא
דשרו מישפחא. שמנן של
יהודה נשיאה שהיה בימי
האמוראים, כן צנו של
רבי הקדוש, דלמרינן
צמסקת ע"ז (ב). מסתמא
ואיל ר' יהודה נשיאה
אכתפי דר' שמלאי כו'
(לקמן עו). כר' יוסי
דאמר זמנו של שטר
מוכיח עליו. לא לחס
נכתב זמנו לחוכו אס לא
להודיע צמיוס הכמיהא
והמסריה הוא מגרסה אס
לא יבא לאומו זמן. הלך
אע"ג דלא כתב זמן גיטך
מהיום אס לא צבתי כו'
כמאן דכשר מהיום דמי
(כתובות ב.). מהיום
ולאחר מיתה גט ואינו
גט. ראה רש"י ומוסף
רש"י לעיל עמוד א.